

gets Ændring, og jeg skal derfor ikke gøre Indsigelse imod, hvad der her er vedtaget. Saa har Landstinget under Nr. 22 — og det er vigtigere — strøget det af os gjorte Forsøg i § 11, 2det Stykke, paa at forbedre Maskinbeskyttelseslovens § 4. Ved vor Bestemmelse opnaaede vi i Virkeligheden, at den nugældende Lov kom til at omfatte alle Maskiner, ogsaa dem, som bleve drevne ved Haandkraft; ved at vedtage Bestemmelsen i den Skikkelse, vi gjorde, opnaaede vi at unge Mennesker fra 16 til 18 Aar ikke selvstændigt maatte passe farlige Maskiner. Naar Landstinget har foreslaaet at dette skulde udgaa, komme vi i Lovgivningen tilsyneladende til at staa paa det Standpunkt, vi i Øjeblikket staa paa. Men det er neppe blevet bemærket hverken af den højtærede Minister eller af Landstinget, at vi i Virkeligheden komme til at staa ringere end efter den nugældende Lov. Efter den nugældende Lov af 23de Maj 1873, § 11, sidste Stykke, er det forbudt, at Børn og unge Mennesker anvendes til at rense nogen Del af Værket i en Fabrik eller et Værksted, medens det er i Bevægelse. Nu ophæve vi ved nærværende Lov Loven af 23de Maj 1873 i det hele og beholde intet andet tilbage end Maskinbeskyttelsen i Loven af 1889, § 4, andet Stykke. Jeg har haft saa kort Tid til at gennemarbejde dette Spørgsmaal, at jeg ikke vil paatage mig at gaa i Ilden for denne Paastand, men jeg har dog prøvet Spørgsmaalet saa samvittighedsfuldt som muligt, og jeg er altsaa kommet til det Resultat, at Landstinget ved sin Affattelse indfører en Føringelse af den nuværende Beskyttelse. En vigtigere Ændring er dernæst Landstingets Ændringsforslag under Nr. 24, ved hvilket det foreslaas, at § 17, tredje Stykke, skal udgaa. Det er et Punkt, som ærede Medlemmer ville erindre, vakte nogen Opmærksomhed ogsaa hos os. Det drejede sig jo om en Udvidelse af Barnefaderens Forpligtelse efter Lov af 3die April 1900. Nævnte Stykke i § 17 lød jo saaledes, at Barnefaderens Forpligtelse efter § 2 i Lov af 3die April 1900 udvidedes til ogsaa at omfatte Trang opstaaet som en Følge af Bestemmelsen i samme Paragrafs 1ste Stykke. Vi hævdede i Overensstemmelse med Folketingets almindelige Standpunkt med Hensyn til Forholdet mellem Faderen og det uægte Barn, den efter Tingets Mening ganske naturlige og rigtige Fordring, at Barnefaderens Forpligtelse saaledes skulde udvides. Det er nu udgaaet, og det kan ikke nægtes, at der nu vil opstaa adskillige ret tvivlsomme Spørgs-

maal om, hvor langt Barnefaderens Forpligtelse strækker sig. Jeg opfatter Sagen saaledes — og jeg ønsker at søske den højtærede Minister Mening derom — at Forholdet vil blive dette, at Barnefaderens Forpligtelse til at sørge baade for Barnet og for Moderen under Barslen forbliver uforandret tiltrods for § 17 i den af Landstinget ændrede Skikkelse, saaledes at det, der falder bort efter Landstingets Vedtagelse, kun bliver den yderligere udvidede Forpligtelse til at sørge for Barnet og Moderen som Følge af, at hun ikke maa arbejde. Jeg læser Forslaget paa den Maade, og jeg kan ikke se andet end at, hvis man læste det paa en anden Maade, vilde man komme ind paa meget udviklede Historier og væsentlig komme i Modstrid med den af os i Fjor vedtagne Lov, men det ere vi her i alt Fald uskyldige i. I Sammenligning med de Forhold, jeg nu har berørt, ere de i øvrigt foretagne Rettelser i Loven uvæsentlige, undtagen et enkelt Punkt, som man synes meget lidt om. Uvæsentlig er saaledes Ændringen om at sætte Diæterne for Direktøren op fra 8 til 9 Kr. Personlig er det min Mening, at man meget godt kunde sætte Diæterne op til 9 Kr. over hele Linien; men vi synes ikke om denne Klassedeling uden Nødvendighed, hvorefter den ene skal have mere for at rejse, fordi han er en Smule højere oppe paa Embedsstigen. Det var Folketingets Grund til at bestemme Diæterne for Direktøren, som det gjorde. Men naar Landstinget er mere aristokratisk, skulle vi ikke gøre Indsigelse derimod; paa det Punkt ville vi ikke lade Loven strande. Landstingets Ændringsforslag Nr. 27—29 lægge dets grundfæstede Mistillid til de danske Fagforeninger for Dagen. Det er aabenbart, at naar man nægter Arbejderne Ret til enten at klage selv eller ved deres Tillidsmænd over Manglerne ved Fabrikloven, den udtrykkelige Ret, som Folketinget i sin Affattelse havde givet Arbejderne og derigennem selvfølgelig Fagforeningerne, er det et Udryk for, at man ikke skal have noget af, at vedkommende Personer blande sig i det patriarkalske Tillidsforhold mellem en Arbejder og en Arbejdsgiver. Men nu er det saa, at det er Slag i Luften. Det er en ganske ligegyldig Ændring; de Herrer have foretaget. Da Tilsynet skal paatale enhver Klage, der kommer det i Hænde, er det ganske ligegyldigt, om Landstinget tager dette ud eller lader det staa, jeg tror, at Realiteten vil blive den samme, jeg nævner det blot som et Vidnesbyrd om, i hvilken Aand Landstingets Ændrin-